

[Bertel Haarder]

meget længere tid, før man får et jobtilbud. Det står også i forslaget, og det vil jeg sige, at det er en meget ringe reallønsnedgang, det drejer sig om.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at vi ikke kunne drømme om at fremsætte det forslag, hvis ikke det var som led i en plan, der skulle øge beskæftigelsen her i landet, og alt andet lige øger venstres forslag beskæftigelsen langt mere, end regeringens forslag gør. Det er selvfølgelig derfor, vi kan tillade os at sige, at så må vi også have et incitament til at få en øget mobilitet på arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Det kan naturligvis i en lang debat være svært at huske alt, hvad der er sagt. Der er kun en enkelt af de misforståelser, der er kommet frem under de sidste 2-3 indlæg, som jeg vil kommentere ganske kort, og det er den misforståelse, som hr. Bertel Haarder gjorde sig skyldig i. Jeg har naturligvis ikke sagt, at når alle andre prøver at forbedre konkurrenceevnen, så kan det ikke nytte noget, at vi også gør det. Jeg har tværtimod påpeget, at den forbedring af konkurrenceevnen, som regeringens indgreb i december har givet anledning til, har været meget værdifuld, og at det naturligvis skal fortsætte. Og jeg har sagt, at på trods af, at alle andre også søger at forbedre konkurrenceevnen, er det lykkedes for dansk erhvervsliv at øge eksporten med 8 pct. i forhold til 1979. Det har jeg sagt, og jeg går ud fra, at hr. Bertel Haarder og jeg er enige i, at det er positivt. Det er godt gjort, det er flot gjort, og naturligvis skal vi også i fremtiden gøre, hvad vi kan for at forbedre vores konkurrenceevne.

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard):

Dette er en politisk falliterklæring fra regeringen. Sådan sagde hr. Ellemann-Jensen, og da han fremsatte en sådan drastisk betragtning, var der næppe mange, der tillagde den nogen synderlig betydning, fordi hr. Ellemann-Jensen har for vane at bruge meget stærke udtryk. Han bruger udtryk som »regeringens totale magtesløshed«, »økonomiministerens afpresningsmetoder og mafiametoder«. Jeg tror ikke, at den slags udsagn er egnede til at fremme en fornuftig politisk

debat. Men hvad var det nu, hr. Ellemann-Jensen betegnede som en politisk falliterklæring fra regeringen? Det var såmænd blot det, at statsministeren i sin tale gjorde opmærksom på, at inden regeringen ville fremlægge nye indgreb og forslag til sådanne, ville vi først se på resultaterne af, hvad der er gjort, og så må vi have et klarere billede af den internationale udvikling.

Det turde være en temmelig rimelig betragtning og ikke nogen falliterklæring, al den stund alle de internationale organer, der har holdt møder i de seneste måneder, har givet udtryk for en betydelig usikkerhed om den internationale konjunkturudvikling. Det gælder Den internationale Valutafond, det gælder OECD, og det gælder Kommissionen i EF. De har stillet spørgsmålet: vil der blive en opgang efter den nedgang, vi nu har haft, i 1980, og vil det da ske i begyndelsen eller senere, ja, vil der overhovedet blive en opgang igen i 1980? Vil der blive en mere mærkbar eller længerevarende nedgang i efterspørgsel og i erhvervsinvesteringer? Ingen tør faktisk sige noget om, hvordan det vil gå. Der er overordentlig stor usikkerhed. Nogle håber på, at konjunkturerne vil vende i begyndelsen af det nye år, og flere og flere hævder vel til, at der vil være kendetegn, som kan følges, sådan at vi i begyndelsen af 1981 vil være i stand til at finde ud af, om de internationale konjunkturer er vendt igen eller vil vende. Det er dog ret rimeligt, at man afventer en mere sikker bedømmelse af denne udvikling, før man lægger sig fast på, hvad det er for nye indgreb, man skal foretage, og det er da også det, andre landes regeringer gør.

Hvad er det for virkelige problemer, som hr. Ellemann-Jensen også gerne vil have løst? Ja, hvis man læser venstres program og hørte på hr. Ellemann-Jensens forslag, så vil man se, at noget af det, der også interesserer partiet venstre, er, hvordan man kan skaffe risikovillig kapital til betalingsbalanceerhvervene. Men desværre er det sådan, at hr. Ellemann-Jensens parti vender sig imod de konstruktive tanker og forslag, som regeringen har fremlagt – ja, meget skarpt endda. Hver gang der er tale om lidt utraditionelle metoder til at sikre noget mere risikovillig kapital, finder man alle mulige og umulige indvendinger mod disse forslag og afviser dem med det samme. Man får dårligt formuleret dem,